

GRAHAM NORTON

**THE GRAHAM NORTON
SHOW**
VRIJDAG, BBC 1, 23.35 UUR

Graham Norton ontvangt prominente showbizsterren uit binnen- en buitenland.

EEN RODE BANK, VIER À VIJF BIJZONDERE GASTEN EN EEN KIEPSTOEL WAARMEE IEMAND MET EEN SLECHT VERHAAL AFGESERVEERD WORDT. ZIE HIER DE INGREDIËNTEN VOOR EEN SUCCESVOLLE TALKSHOW IN ENGELAND - EN VER DAAR BUITEN. IN GESPREK MET DE IERSE KOMIEK GRAHAM NORTON.

Londen, Waterloo, een woensdagmiddag op de veertiende verdieping van The London Studios, vlakbij de plek waar hij elke donderdagavond zijn wekelijkse BBC-talkshow *The Graham Norton Show* opneemt. Norton – gebruid en afgetraind (‘sportschool en honden uitlaten’) staat een select groepje internationale journalisten te woord. Voordat het interview begint, wordt er eerst een promo-filmpje vertoond met een aantal hoogtepunten van de voorbije seizoenen. In hoog tempo komt onder meer het moment voorbij dat Norton de Amerikaanse actrice Emma Stone liet geloven dat er enkele Spice Girls zouden komen opdraven, haar grote tienerhelden. (Niet dus). Plus het zichtbaar ongemakkelijke dansje samen met Will & Jaden Smith, DJ Jazzy Jeff en Alfonso Ribeiro Rap, dat inmiddels 35 miljoen keer is bekeken op Youtube.

Is het gek om jezelf zo terug te zien? Ik ben er nu wel aan gewend. We hebben dat filmpje namelijk speciaal samengesteld voor de toernee die ik heb gemaakt

langs boekwinkels ter promotie van mijn autobiografie *Life and Loves of a He Devil*. Dus ik heb mezelf de laatste tijd heel veel gezien, héél veel.

Wat was wat jou betreft het hoogtepunt van vorig seizoen? Het leukste is als je van tevoren eigenlijk nauwelijks nog iets weet van een gast. En dat zo iemand dan bij je op de bank gaat zitten en vervolgens met iets totaál onverwachts op de proppen komt. Chris Pratt van *Jurassic World* bijvoorbeeld was in één woord fantastisch. Hij deed een bijna perfecte imitatie van enkele hoofdpersonages uit de realityserie *The only way is Essex*, compleet met het goede accent. En Amy Schumer (Amerikaanse comédienne, actrice en scenarioschrijfster – red.) was geweldig.

Was dat dansje met Will Smith het meest beschamende moment uit je carrière? Nee, dat was toen Elizabeth McGovern uit *Downton Abbey* te gast was. Zo erg want ik blééf haar maar ‘Elizabeth Montgomery’ noemen – de actrice die ooit in *Bewitched* speelde en die is overleden. Maar *bless her*, ze heeft me geen moment verbeterd. Ik had wel gezien dat ze een beetje *puzzled* keek toen ik haar de eerste keer zo noemde. Géén idee waarom ik in mijn hoofd had dat ze zo heette! Ja, dat was wel een dieptepuntje.

Heb je dan geen oortje? Jawel, maar de mensen van mijn team houden bij hoog en laag vol dat ze me hebben ingefluisterd dat ik haar naam verkeerd zei. De redactie beweert sowieso dat ik altijd vrij selectief ben in wat ik wil horen.

Hoe komen jullie telkens aan zo’n

fraaie, ongewone gasten-combinatie? Er zijn weken dat we ons wanhopig afvragen: *who the fuck* kunnen we deze week weer in het programma krijgen? Ideaal is als je de grote wereldster als eerste boekt. Van daaruit ga je vervolgens aan de slag met de overige gasten. Het is telkens een kwestie van afwegingen maken, de juiste balans zoeken. Moet er toch nog een komiek of juist een zanger bij? Of een bekende Brit misschien? Elke keer zoek je naar de beste combinatie. We streven we naar drie of vier gasten op de bank.

Wie zou je nog graag in je programma willen hebben? Jennifer Lawrence zou leuk zijn. En grote Hollywood-namen als Brad Pitt of Angelina Jolie – of Brad én Angelina. Dat is tot nog toe niet gelukt. Maar je weet het nooit. Neem George Clooney, we hadden nooit gedacht dat we die zouden krijgen. Maar hij kwám!

Je programma is ook internationaal succesvol. Opmerkelijk, omdat humor regionaal gebonden is. Grappen kunnen inderdaad heel land-gebonden zijn. Dan zie je een sketch uit een Noorse comedyserie en hoor je het publiek helemaal in een deuk liggen, maar zelf krab je je achter de oren en denk je: wat is dáár nou grappig aan? Net zoals Noren vast en zeker hier in Engeland grappen voorbij zien komen, waarvan ze denken: waar gaat dat over?

In ons programma moeten de grappen ook buiten de Britse landsgrenzen werken. Dus als wij aandacht besteden aan een Brits tv-programma dan moet het de omvang van *Doctor Who* of *Sherlock* hebben; het moet overál populair zijn. En de filmsterren die te gast zijn, spelen in films die uiteindelijk overal ter wereld in de bioscoop draaien. Amy Schumer kent iedereen bijvoorbeeld van *Trainwreck*.

Zie je weleens programma’s uit andere landen, zoals uit Nederland? Ik heb in ieder geval die jongen gezien die mij nadoet.

Carlo Boszhard. Ja. Iemand liet me de link zien. Hij is echt goed hoor. Hij deed mij na op de set van *The Graham Norton Show* en er kwamen allerlei Nederlanders

CV

Graham Norton (Graham Walker, Clondalkin, 1963) groeide op als protestante jongen in de overwegend katholieke Ierse gemeente Cork. Hij studeerde aan de Londense Central School of Speech and Drama. Hoewel zijn grote droom was serieus acteur te worden, belandde hij uiteindelijk in het stand-up comedy-circuit dat in 1997 leidde tot zijn eigen, succesvolle *So Graham Norton* bij Channel Four. Sinds 2005 werkt Norton voor de BBC, waar hij sinds 2008 op rake wijze de finale van het *Eurovisie Songfestival* commentarieert. Hij schreef twee boeken, de autobiografie *So Me* en de eveneens autobiografische bundel *Life and Loves of a He Devil*. Hij is alleenstaand.

langs. Er was weliswaar ondertiteling, maar toch bleef het voor mij onduidelijk waar ze nou zo om moesten lachen. Ik geloof dat er een of andere Nederlandse voetbalmanager te gast was. Ze hadden écht goed naar ons programma gekeken. De gasten die ze persifleerden, waren verder allemaal mensen die wij ook te gast hebben gehad. Het was héél goed gedaan.

Heb je met je stand-up programma weleens opgetreden in Nederland?

Nee. Ik ben tot mijn grote schaamte nog nooit in Nederland geweest. Afschuwelijk, hè? Dat had ik je natuurlijk niet moeten vertellen.

Je komt altijd heel erg vrolijk en goed-gehumeurd over. Waar word jij nou kregelig van of vind je je ontzettend over op? In Londen reizen met de auto... stapelgek word ik daarvan. Het is niet alleen het verkeer, het is gewoon alles wat er bij komt kijken. Ik kan dan echt zitten schreeuwen achter het stuur. Toen ik net mijn rijbewijs had en voor het eerst achter het stuur ging zitten, realiseerde ik me al dat ik een behoorlijk boze chauffeur kan zijn. En dan ga je toch denken: wat deed ik hiervóór met al deze woede? Waar liet ik al die boosheid toen?

Aan het eind van je show mag iemand uit het publiek een anekdote vertellen. Als die niet leuk genoeg is, wordt-ie eruit gekieperd. Voor die mensen is het vaak een anticlimax. Dat heeft allemaal te maken met veiligheidsregels. Dus niks scherpe draai naar achteren. Op televisie ziet het er een stuk ernstiger uit, maar dat komt omdat we de kandidaten van tevoren brieven: wanneer de stoel achteruit gaat, moet je je benen in de lucht gooien. En *bless them*, de meeste kandidaten denken er aan en doen het ook nog. We zijn altijd bang dat ze het door de spanning vergeten. Of denken: *fuck you*, ik laat me echt niet voor jou achterover vallen.

Sommige celebrities zijn wel héél erg gefocust om op de knop te drukken om ze weg te sturen, toch? Soms zijn de gasten gewoon té gefocust. Het publiek vindt het niet leuk als je er te veel mensen achter elkaar uitwipt. Zelfs als het verhaal dat ze vertellen oer- en oersaai is, willen

Afgelopen zomer heb ik vooral veel Netflix gekeken en met name naar *RuPaul's drag race*. Dat is zó'n goed programma. Het is echt heel stom en gaat over een groepje mensen dat met elkaar de strijd aangaat om *Amerika's next drag superstar* te worden. Geniaal, want er komen dingen voorbij waar andere realityshows alleen maar van kunnen dromen. Op BBC iPlayer heb ik net *Doctor Foster* gezien met Suranne Jones. Dat gaat over een vrouw die haar man van een affaire beticht. En ik kijk nog steeds naar *Call the midwife*. En natuúrlijk gaan we met zijn allen straks zitten voor de allerlaatste *Downton Abbey*. En misschien vloeit er dan wel een traantje hier en daar.

TV

de mensen voordat we de kandidaten wegkieperen zeker weten dat het écht saai is.

Ik las ergens dat je er heel veel plezier aan beleeft om naar jezelf te kijken.

Heb ik dat echt gezegd? Als ik thuis ben en het programma komt toevallig op de buis, dan kijk ik wel inderdaad. Niet omdat ik er nou zo bijzonder veel plezier en genoeg aan beleef om uitgebreid naar mezelf te gaan zitten kijken. Maar stel

Het is dus niet zo van: Oh, geweldig ik ga heerlijk drie kwartier naar mezelf kijken. Het gaat me meer om de totale productie.

Word je nog steeds aangesproken op je baard? Het schijnt nog altijd een onderwerp van gesprek te zijn.

Wat vind je van al die mensen die er een mening over hebben? Daar vind ik niks van. Ik hoef me niet meer te scheren, dát is wat ik denk.

Wat is het verhaal achter de baard?

Ik ben vrij lui van aard en ik heb een hekel aan scheren. Als ik een tijdje niet op de buis was, liet ik mijn baard groeien. Maar dan kwam er altijd wel weer een moment dat ik 'm af moest scheren, voor een of andere liefdadigheidsding of een deftig diner. Afgelopen maart had ik zo'n week of drie vrij en was er geen enkele reden om 'm af te scheren. Ik keek in de spiegel en dacht: oh dat is een volwaardige baard en toen heb ik besloten om hem te laten staan.

Aan het begin van het gesprek noemde je jouw boek 'Life and Loves of a He Devil'. Hoe was het om een autobiografie te schrijven?

Ik heb er heel veel plezier aan beleefd. Misschien ook omdat ik het in verschillende stukken heb onderverdeeld ('honden', 'Terland', 'New York', 'diva's', 'boze mannen' en 'werk', *red.*). Daardoor was het heel overzichtelijk. Mijn eerste autobiografie, *So Me* uit 2005, was een volwaardige autobiografie. Zo van: Ik werd geboren en toen deed-ik-dit en toen-deed-ik-dat. En dat voelt alsof je een heel zware steen een berg moet oprollen. Flink doorwerken en het overzicht proberen te houden. Wanneer je de boel daarentegen in korte opzichzelfstaande onderdelen verdeelt is het een →

‘Carlo Boszhard deed mij écht heel goed na.’

dat ik zélf niet zou willen kijken, hoe kan ik dan verwachten dat iemand anders dat wél zou gaan doen? Het minste dat ik kan doen als ik op vrijdagavond toevallig thuis ben, is toch maar even BBC 1 aanzetten. Ik zie het meer als een plicht. Ook omdat ik wil zien wat ze er in de montage van gemaakt hebben. Wat er uitgehaald is en hoe ze de overgang van het ene stukje naar het andere hebben gemonteerd.

stuk gemakkelijker. Dus het is meer een verzameling essays, dan een echt boek.

In je eerste boek schreef je dat jouw twee honden je met beide benen op de grond houden. Dat gebeurt gewoon als je een hond hebt. Hondeneigenaars zullen dat beamen. Het is heel moeilijk om je waardigheid te behouden als je heel wat tijd door je knieën moet om drollen op te rapen... Als je om 20:45 uur ter afscheid de Amerikaanse actrice Anne Hathaway een *air kiss* geeft en tegen 22:30 uur thuis met een broodmes de hondendiarree tussen de vloerplanken probeert weg te schrapen, blijf je wel met beide benen op de grond.

Je schreef ook: mensen krijgen in het leven de honden die ze nodig hebben, die goed voor ze zijn. Ik geloof dat het de Engelse schrijver en komiek Julian Clary was die zei: 'Mensen krijgen de honden die ze verdienen'. Ik zeg: 'We krijgen de honden die we nodig hebben, die goed voor ons zijn'. Want mijn twee honden

'Mijn honden zorgen veel voor vreugde.'

(labradoodle Bailey en de terriër Madge, genoemd naar Madonna – red.) zijn echt goed voor mijn ontwikkeling als persoon geweest. Als je met twee dieren samenleeft, heb je weinig aan kapsones.

Wat bezorgt jou vreugde? Mijn honden zorgen voor veel vreugde. Ik ben dol op ze. En vrienden geven veel vreugde, natuurlijk. Maar ik bevind me momenteel sowieso op een hoogtepunt, want ik ben net terug uit Ierland. Ik vind de zomers daar altijd heerlijk.

Ben jij altijd de leukste thuis of hou je in je eigen huis ook wel eens gewoon lekker je mond? Ik praat weleens in mezelf, maar ik loop niet de hele tijd grappen te vertellen of zo. In jezelf mompelen, dat is wat anders. Dat is ook zo fijn als je honden hebt, je praat nooit alleen in jezelf. Je hebt altijd publiek.

Stel dat Graham Norton vandaag bij jou op de bank zou zitten, wat zou dan de eerste vraag zijn die je hem zou stellen? Om te beginnen zou ik denken: wat een slechte keuze. Ik zou dus de man die mijn gasten uitnodigt onmiddellijk ontslaan. Mijn eerste vraag zou dan zijn: wat doe jij hier in hemelsnaam?
←

COLUMN | PAUL WITTEMAN

NIEUWE NEDERLANDERS

Er zijn de afgelopen weken vele duizenden vluchtelingen naar ons land gekomen. Niet omdat ze hier zo graag willen wonen, maar omdat ze ergens anders niet meer willen zijn. Dat heet negatieve motivatie. Hoe zorgen we er voor dat ze op den duur toch gelukkige 'nieuwe Nederlanders' worden? Die vraag hoor je nog weinig. Want de verantwoordelijke bestuurders hebben de handen vol aan het organiseren van de noodopvang voor 'binnenkomers' in een hier en daar fors tegenstribbelende gemeenschap. Pleeg verzet, zei Wilders. De PVV staat sindsdien op dertig zetels in de opiniëeringen. Met andere woorden: de integratie van de mensen die hier zullen blijven, vereist nog heel wat daadkracht en overtuigingskracht van diezelfde gemeentebestuurders die nu nog bezig zijn kazernes en voormalige gevangenis vol te stoppen met bedden, voedsel en wifi. Draagvlak voor de blijvende aanwezigheid van de nieuwe

Nederlanders hangt af van het succes van de integratie. Daar moet snel aan worden begonnen, want de meeste vluchtelingen vervelen zich te pletter. Hier en daar ontstaan ruzies en vechtpartijen. De ene burgemeester zegt dat het binnen de opvang een puinhoop is, de ander dat het allemaal reuze meevalt. We kunnen zelf niet beoordelen wie er gelijk heeft want de journalistiek is nog met de hitte van vandaag bezig. Belangrijke vraag: is de strijd tussen soennieten en sjiïeten, oorzaak van veel ellende in het Midden-Oosten, ook meegenomen naar de polder? Hakken de vluchtelingen in sommige opvangcentra op elkaar in omdat er een voetbalwedstrijd uit de hand is gelopen of omdat men een godsdienststrijd voert? Sommige mensen denken dat de Syriërs weer naar huis zullen gaan. Dat gebeurt wanneer het in hun eigen land vrede is. Dat kan nog wel tien, twintig jaar duren. Dus ligt er een vette klus klaar voor cultureel werkers. Anders krijgt het multiculturele drama een geheel nieuwe dimensie.